

ret vel modtaget, ogsaa af den højtærede Finansminister, men denne henviste til, at et saadant Forslag ikke hørte hjemme i en Statskattelov, men i Loven om Bøgføringspligt og altsaa sorterende under den højtærede Handelsminister. Jeg vil nu tillade mig at henstille til de to ærede Ministre, den højtærede Finansminister og den højtærede Handelsminister, at der sker en Forhandling mellem de to Ministerier, saaledes at vi kan faa dette Spørgsmaal løst. Jeg tror, det vil være til alle Parters Tilfredshed og ikke mindst til Gavn for det danske Landbrug, om det blev slaaet fast, at en Gang om Aaret skal Formuen opgøres nøjagtigt.

Der har til Tider været sagt, at Sogneraadene bevidst søgte at dække deres Skatteydere overfor Statskatten. Jeg tør selvfølgelig ikke benægte, at noget saadant har fundet Sted og ogsaa kan finde Sted endnu, men jeg tror dog, at disse Tilfælde bliver sjældnere og sjældnere. Det gaar mere og mere op for Sogneraadene, at hvis de vil spille godgørende overfor den enkelte Skatteyder, gør de Uret mod de Tusinde, og dertil kommer jo, at Kommuneskatten lignes paa samme Grundlag som Statskatten. Det staar dem vel ogsaa mere og mere klart omkring i Kommunerne, at saafremt de ikke varetager disse Opgaver paa en rigtig Maade, risikerer de danske Sogneraad paa dette Omraade at sætte det kommunale Selvstyre til, som vore Forfædre erhvervede til os. Thi Forholdet er jo det, at saafremt Sogneraadet ikke sørger for, at Ligningen er rigtig, saa staar der bagved et Skatteraad, som kommer og ændrer den, og endelig staar der igen over dette et Landsoverskatteraad, som ogsaa til Tider ændrer i de foretagne Ansættelser.

Men en af de væsentligste Grunde er vel nok den, at de kommunale Skatter skal lignes paa samme Grundlag, at de kommunale Skatter bliver — det kan jo ingen nægte — mere og mere tyngende, ikke mindst af den Grund, som mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rode, var inde paa, da han talte om, hvorledes de største Skatteydere i Danmark saa godt som ingen Indkomstskat skulde svare hverken til Stat eller til Kommune i indeværende Aar. Staten faar dog noget, Staten faar Formueskatten, og den er ret betydelig. Kommunerne derimod er langt vanskeligere stillede. Kommunerne har ingen Formueskat, de har af personlige Skatter kun Indkomstskatten, og ganske vist har vi i Landkommunerne Ret til at forhøje Indkomsten efter Kildeart, og vi har ogsaa det frie Skøn;

men hvis en Skatteydere skattepligtige Indtægt er Nul paa Grund af de store Formueskatter til Staten, kan det meget lidt nytte, at Sogneraadene har Ret til at forhøje efter Kildearten, thi Forhøjelsen er en Procentforhøjelse, men Nullet er stadig Nul, og hvad kan det nytte, at Sogneraadet har Ret til at forhøje efter frit Skøn? det er ogsaa en Procentforhøjelse, Nullet staar der og bliver ved at staa der, og det eneste, som Kommunerne kan faa af saadanne Skatteydere, er Grundskatterne.

Mit Partis Ordfører nævnte særlig Forholdet i Byerne og paapegede, at der der fandtes flere Skatteydere af de allerrigeste, som i Aar var fri for Indkomstskat til Stat og Kommune. Men det er ikke alene i Byerne, disse Skatteydere findes; rundt om i Landets Kommuner sidder der mange af de allerrigeste Skatteydere, som i Aar ikke skal betale en eneste Øre i personlig Skat til Kommunen. Maa jeg nævne et Eksempel. Jeg kender en Godsejers Forholdovre paa Fyn. Hans Formue er godt 3 Mill. Kr. Hans Indtægt var i det Regnskabsaar, der ligger til Grund for dette Aars Ansættelse, 52 000 Kr., men han havde haft en samlet Skat til Stat og Kommune og Kirke paa 57 000 Kr. Hvilken Virkning har saa det? Ja, overfor Staten har det den Virkning, at Manden ikke skal svare en Øre i Indkomstskat, men han skal svare sin store Formueskat, og Staten faar altsaa et betydeligt Beløb af denne Mand, mellem 30 000 og 40 000 Kr. Kommunen derimod, som ingen Formueskat faar, faar ikke en Øre i personlig Skat af ham, og maa jeg føje til, Kirken faar heller ikke en Øre, bogstaveligt talt ikke en Øre, for Kirken har jo heller ingen Grundskatter.

Jeg vil tro, at der burde foretages en Ændring i Reglerne for Paaligning af de kirkelige Skatter, for det er urigtigt, at en saadan Samfundsborger ikke skal svare en eneste Øre i Kirkeskat, særlig naar man husker paa, at hans Skat saa skal fordeles paa de andre, der hører til Folkekirken; den Dag kan komme, da netop dette Forhold kan være en medvirkende Aarsag til, at den danske Folkekirke sprænges. Nu skal jeg i og for sig intet have imod, om den danske Folkekirke blev sprængt og vi kom ind i mere frie Forhold paa det aandelige Omraade; men jeg vilde være meget ked af, om Sprængningen skulde ske af økonomiske Grunde. Der var maaske Grund for den højtærede Kirkeminister til at tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om Kirkeskatten ikke i Øjeblikket, saaledes som hele Udviklingen har formet sig, er